

Arrest

nr. 63 063 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 maart 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 14 november 2009 België te zijn binnengekomen, diende op 16 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 52 930 van 13 december 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 augustus 2010 ingestelde beroep.

1.4. Op 15 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies)

1.5. Verzoeker diende op 22 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 maart 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A., S.]
[...]
van nationaliteit te zijn: Iran
die een asielaanvraag heeft ingediend op 22.02.2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 16.11.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België. Overwegende dat hem op 30.08.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.12.2010 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 22.02.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder heeft vernomen dat de Iraanse autoriteiten nog steeds naar hem op zoek zijn en dat ze hem willen executeren. Overwegende dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie zijn moeder en zijn zus lastig vallen. Overwegende dat betrokkene met dergelijke verklaringen niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat hij een ernstig en onherstelbaar nadeel zal lijden bij een gedwongen terugkeer en stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"[...] verzoeker [is] zijn land gedwongen [...] moeten ontvluchten, omwille van de risico's tot vervolging welke manifest aanwezig zijn.

In zijn relaas bij zijn recente asielaanvraag ging verzoeker inderdaad verder in op de problemen welke hij ook uiteenzette tijdens zijn vorige asielaanvraag;

Meer in het bijzonder bevestigde hij dat hij uit gesprekken met zijn moeder heeft vernomen dat de plaatselijke autoriteiten nog steeds naar hem op zoek zijn, en dat ze hem nog steeds wensen te executeren;

Deze informatie bekomt verzoeker aan de hand van de beperkte telefonische contacten met zijn familie in het thuisland;

Deze wijze van communicatie houdt voor verzoeker de enige mogelijkheid in om contact te houden met zijn thuisbasis, wat zeer logisch voorkomt;

Vanzelfsprekend is het voor verzoeker niet eenvoudig, zoniet onmogelijk, om van deze telefonische contacten exacte bewijzen naar voor te brengen;

Precies omwille van deze moeilijkheid beslist verweerster om het probleem van verzoeker niet nader en nauwgezetter te onderzoeken, en beslist het zonder meer tot de niet in overwegingname van de asielaanvraag;

Uit het feitenrelaas blijkt dat de problemen van verzoeker zijn ontstaan omwille van zijn praktijken als smokkelaar, welke hij noodgedwongen onderhield;

Daaruit bleek dat niet enkel alcohol werd gesmokkeld, doch ook politieke pamfletten van de Koerdische Minderheidspartij van Iran;

Hierdoor krijgt de vervolging onmiskenbaar een politieke gelaagdheid, meer nog gelet op het feit dat verzoeker een etnische Koerd is;

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Iran zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij ingevolge van het ontbreken van enige vorm van bescherming door de overheid van het land, zal vervolgd worden, zonder er enige zekerheid van een eerlijk proces.

Verzoeker is immers lid van een specifieke sociale groep, zoals voorzien in artikel 48/3 §4d: "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben [die] niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd"; (CPRR 97-2568 van 30 december 1997; CPRR 06-0817/F2548 van 14 december 2006.)

Volgens de "Guide des Procédures HCR, 1979" het eenvoudige lidmaatschap van een zekere sociale groep niet om de gegrondheid van een erkenning van het statuut van vluchteling voldoet op te stellen maar dat er echter bijzondere omstandigheden kunnen zijn waar dit eenvoudige lidmaatschap volstaat om vervolgingen te vreezen.

Het is duidelijk dat verzoeker zich in deze omstandigheden bevindt.

Verzoeker is aldus in dit geopolitieke, historische en etnologische verband slachtoffer van verschillende vervolgingssoorten met inbegrip van overtredingen van de mensenrechten.

Inderdaad: "la persécution ne peut pas et ne doit pas être définie uniquement sur la base de violations graves ou sévères des droits de l'homme. Une discrimination grave, ou l'effet cumulatif de différentes mesures qui ne constituent pas en elles-mêmes des persécutions, ou de violations graves de droits de l'homme, soit isolées, soit combinées à d'autres facteurs adverses, peuvent donner lieu à une crainte fondée de persécution ; en autres termes, elles peuvent rendre la vie dans le pays d'origine tellement

peu sûre à divers égards pour l'intéressé que la seule façon de s'en sortir est de quitter le pays d'origine». (HCR, januari 2005, p. 21.)

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de gevolgen van de genomen beslissing buiten iedere proportie liggen ten opzichte van de gevolgen welke deze hebben voor verzoeker;

Nu is het verder zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

Door thans enkel te stellen dat verzoeker geen nieuwe elementen zou hebben aangebracht, wordt er een beslissing genomen die duidelijk niet in verhouding staat met de gevolgen van deze weigering;

De gevaren aan de welke verzoeker zich dreigt bloot te stellen zijn manifest aanwezig, en verdienen in ieder geval aan een nauwgezetter onderzoek te worden onderworpen;

De eenvoudige verwijzing naar een vorige asielprocedure is vanzelfsprekend onvoldoende om een duidelijk en sluitend oordeel te vellen over de actuele aanwezigheid van het risico op ernstige schade, of op vervolging bij een terugkeer naar zijn thuisland;

Zo weet verzoeker immers dat het arrestatiehevel, waarover hij steeds opnieuw gewag maakt, nog steeds actueel is, en bijgevolg onmiddellijk ten uitvoer zal worden gebracht van zodra één voet op Iraans grondgebied zal worden gezet;

De thans bestreden beslissing staat bijgevolg duidelijk niet in verhouding met de ernstige gevolgen welke deze voor verzoeker zouden teweegbrengen:"

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

"Verzoeker verwijst naar zijn feitenrelaas en naar zijn vorige asielprocedure en beperkt zich tot het herhalen van het telefonisch contact met zijn familie in het thuisland en dat het onmogelijk is om van de telefonische contacten exacte bewijzen voor te leggen.

Verder geeft verzoeker een feitelijke uiteenzetting van zijn problemen die zouden zijn ontstaan omwille van zijn praktijken als smokkelaar.

De verwerende partij benadrukt dat verzoeker met zijn vage beschouwingen niet aantoont dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, noch het proportionaliteitsbeginsel zou hebben geschonden.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt; schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verwerende partij merkt op dat geheel terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker werd beslist om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade" zoals bepaald in artikel 48/4 [...].

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet:

[...]

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de in casu bestreden beslissing dd. 18.03.2011 geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoekers summiere, vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

4.3.1. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toelaat de door een vreemdeling in het kader van een meervoudige asielaanvraag aangebrachte gegevens inhoudelijk te beoordelen. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in vergelijking met een vorig asielverzoek nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is niet betwist dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielverzoek geen nieuwe stukken aanbracht. Hij verwees wel naar telefonische contacten met zijn moeder, waarbij hij aangaf dat zijn moeder zou hebben gesteld dat de Iraanse autoriteiten nog steeds op zoek naar hem zijn en hem willen executeren en dat deze autoriteiten haar en zijn zus lastigvallen. De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat hij bij zijn tweede asielaanvraag verder inging op de problemen die hij reeds uiteenzette tijdens zijn eerste asielverzoek. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat deze problemen reeds ten gronde onderzocht werden door de hiervoor bevoegde instanties. Verweerder kon dan ook oordelen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder, bij de beoordeling van zijn tweede asielverzoek, een kennelijk onredelijke toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet voorts opnieuw de redenen uiteen waarom hij Iran is ontvlucht. Hij betoogt dat hij lid is van een specifieke sociale groep zoals voorzien in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en dat in zijn specifieke situatie dit lidmaatschap volstaat om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad kan evenwel slechts herhalen dat voormelde vluchtmotieven reeds zijn onderzocht door de

bevoegde instanties in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en niet weerhouden werden om enig beschermingsstatuut aan verzoeker toe te staan en dat verweerder niet bevoegd is om een toetsing aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet door te voeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe enige schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel, als onderdeel van het redelijkheidsbeginsel, vast te stellen.

4.3.2. Waar verzoeker in zijn middel nog aanvoert dat hij een ernstig onherstelbaar nadeel dreigt te lijden bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst dient te worden geëist dat hij hiermee niet aantoont dat enige rechtsregel of enig rechtsbeginsel werd miskend. Het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is enkel vereist om te kunnen komen tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing en dient te worden onderscheiden van de aangevoerde middelen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK